REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U SPLITU
Split, Gundulićeva 27

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Splitu, po sucu ovog suda Krešimiru Meiću, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja TIHANA KONDE iz Splita, Šibenska 4, OIB: 16875104756, zastupan po pun. Mati Glibota, odvjetniku u Splitu, protiv tuženika ADDIKO BANK d.d., Slavonska avenija 6, Zagreb, OIB: 14036333877, zastupan po odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Šavorić & Partneri d.o.o. Zagreb, radi utvrđenja i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave, zaključene dana 6. listopada 2026. godine u nazočnosti tužitelja i zamj. pun. tužitelja, 29. listopada 2026. godine,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna i bez pravnog učinka nepoštena ugovorna odredba, članak 6.Ugovora o kreditu broj 216-211/2005 od 10.6.2005. godine, zaključenog između tužitelja i tuženika, u dijelu u kojem je, ugovoreno kako je kamatna stopa promjenjiva na način da je banka ovlaštena promijeniti kamatnu stopu sukladno odluci o kamatnim stopama Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. ovisno o skupni klijenata u kojoj pripada korisnik kredita te da korisnik kredita svojim potpisom na ovom ugovoru izjavljuje da je suglasan i da prihvaća primjenu odluke o kamatnim stopama, kao i sve njene kasnije izmjene i dopune.

II. Nalaže se tuženiku isplatiti tužitelju u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe novčani iznos od 5.286,53 EUR sa zakonskom zateznom kamatom do 31.prosinca 2007.godine po stopi od 15% godišnje, od 1.siječnja 2008.godine do 31.srpnja 2015.godine po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 1.kolovoza 2015.godine do 31.prosinca 2022.godine po stopi koja se određuje prema prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, te od 1.siječnja 2023.godine do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena do isplate, a koje zatezne kamate teku od dospijeća svake pojedine uplate do isplate, i to:

-18,09 EUR od 3.6.2006. g.do isplate,
-18,03 EUR od 30.6.2006. g.do isplate,
-17,94 EUR od 31.7.2006. g.do isplate,

-18,03 EUR od 31.8.2006. g.do isplate,
-18,05 EUR od 2.10.2006. g.do isplate,
-18,02 EUR od 31.10.2006. g do isplate,
-17,93 EUR od 30.11.2006. g do isplate,
-17,76 EUR od 2.1.2007. g.do isplate,
-17,65 EUR od 31.1.2007. g.o isplate,
-17,64 EUR od 28.2.2007. g.do isplate,
-17,66 EUR od 2.4.2007. g.do isplate,
-17,44 EUR od 30.4.2007. g.do isplate,
-17,26 EUR od 31.5.2007. g.do isplate,
-17,13 EUR od 2.7.2007. g.do isplate,
-17,24 EUR od 6.8.2007. g.do isplate,
-17,33 EUR od 6.9.2007. g.do isplate,
-27,50 EUR od 1.10.2007. g.do isplate,
-27,45 EUR od 2.11.2007. g.do isplate,
-27,79 EUR od 3.12.2007. g.do isplate,
-27,65 EUR od 2.1.2008. g.do isplate,
-28,15 EUR od 1.2.2008. g.do isplate,
-28,43 EUR od 29.2.2008. g.do isplate,
-55,72 EUR od 31.3.2008. g.do isplate,
-54,35 EUR od 30.4.2008. g.do isplate,
-53,81 EUR od 2.6.2008. g.do isplate,
-54,48 EUR od 30.6.2008. g.do isplate,
-53,49 EUR od 31.7.2008. g.do isplate,
-53,54 EUR od 1.9.2008. g.do isplate,
-54,13 EUR od 1.10.2008. g.do isplate,
-58,53 EUR od 31.10.2008. g. o isplate,
-55,58 EUR od 2.12.2008. g.do isplate,
-65,18 EUR od 31.12.2008. g.do isplate,
-65,82 EUR od 2.2.2009. g.do isplate,
-66,10 EUR od 16.3.2009. g.do isplate,
-65,31 EUR od 31.3.2009. g.do isplate,
-65,46 EUR od 30.4.2009. g.do isplate,
-64,26 EUR od 1.6.2009. g.do isplate,
-63,37 EUR od 30.6.2009. g.do isplate,
-63,60 EUR od 31.7.2009. g.do isplate,
-64,07 EUR od 31.8.2009. g.do isplate,
-64,03 EUR od 30.9.2009. g.do isplate,
-63,56 EUR od 2.11.2009. g.do isplate,
-64,45 EUR od 30.11.2009. g.do isplate,
-65,16 EUR od 31.12.2009. g.do isplate,
-66,17 EUR od 1.2.2010. g.do isplate,
-65,94 EUR od 1.3.2010. g.do isplate,
-67,32 EUR od 31.3.2010. g.do isplate,
-67,05 EUR od 30.4.2010. g.do isplate,
-67,56 EUR od 31.5.2010. g.do isplate,
-71,96 EUR od 30.6.2010. g.do isplate,
-71,06 EUR od 2.8.2010. g.do isplate,
-73,83 EUR od 31.8.2010. g.do isplate,
-72,87 EUR od 30.9.2010. g.do isplate,

-71,33 EUR od 2.11.2010. g.do isplate,
-74,58 EUR od 30.11.2010. g.do isplate,
-71,58 EUR od 31.12.2010. g.do isplate,
-68,92 EUR od 31.1.2011. g.do isplate,
-69,94 EUR od 28.2.2011. g.do isplate,
-68,75 EUR od 31.3.2011. g.do isplate,
-68,97 EUR od 30.4.2011. g.do isplate,
-74,00 EUR od 31.5.2011. g.do isplate,
-74,49 EUR od 30.6.2011. g.do isplate,
-78,68 EUR od 1.8.2011. g.do isplate,
-76,53 EUR od 31.8.2011. g.do isplate,
-74,17 EUR od 30.9.2011. g.do isplate,
-60,47 EUR od 31.10.2011. g.do isplate,
-60,32 EUR od 30.11.2011. g.do isplate,
-61,24 EUR od 31.12.2011. g.do isplate,
-62,05 EUR od 31.1.2012. g.do isplate,
-62,16 EUR od 29.2.2012. g.do isplate,
-61,60 EUR od 31.3.2012. g.do isplate,
-61,97 EUR od 30.4.2012. g.do isplate,
-62,23 EUR od 31.5.2012. g.do isplate,
-61,80 EUR od 30.6.2012. g.do isplate,
-61,91 EUR od 31.7.2012. g.do isplate,
-61,59 EUR od 31.8.2012. g.do isplate,
-60,90 EUR od 1.10.2012. g.do isplate,
-61,65 EUR od 31.10.2012. g.do isplate,
-62,00 EUR od 30.11.2012. g.do isplate,
-61,74 EUR od 31.12.2012. g.do isplate,
-60,34 EUR od 31.1.2013. g.do isplate,
-61,53 EUR od 28.2.2013. g.do isplate,
-61,64 EUR od 2.4.2013. g.do isplate,
-61,17 EUR od 30.4.2013. g.do isplate,
-59,71 EUR od 31.5.2013. g.do isplate,
-59,67 EUR od 1.7.2013. g.do isplate,
-60,03 EUR od 31.7.2013. g.do isplate,
-60,60 EUR od 31.8.2013. g.do isplate,
-61,40 EUR od 30.9.2013. g.do isplate,
-60,99 EUR od 31.10.2013. g.do isplate,
-61,28 EUR od 30.11.2013. g.do isplate,
-61,61 EUR od 31.12.2013. g.do isplate,
-16,61 EUR od 31.1.2014. g.do isplate,
-16,73 EUR od 28.2.2014. g.do isplate,
-16,69 EUR od 31.3.2014. g.do isplate,
-16,56 EUR od 30.4.2014. g.do isplate,
-16,52 EUR od 31.5.2014. g.do isplate,
-16,54 EUR od 30.6.2014. g.do isplate,
-16,68 EUR od 31.7.2014. g.do isplate,
-16,81 EUR od 1.9.2014. g.do isplate,
-16,78 EUR od 30.9.2014. g.do isplate,
-16,89 EUR od 31.10.2014. g.do isplate,
-16,96 EUR od 1.12.2014. g.do isplate,

-16,92 EUR od 31.12.2014. g.do isplate,
-16,93 EUR od 31.1.2015. g.do isplate,
-16,93 EUR od 28.2.2015. g.do isplate,
-16,93 EUR od 31.3.2015. g.do isplate,
-16,93 EUR od 30.4.2015. g.do isplate,
-16,93 EUR od 1.6.2015. g.do isplate,
-16,93 EUR od 30.6.2015. g.do isplate,
-16,93 EUR od 31.7.2015. g.do isplate,
-16,93 EUR od 31.8.2015. g.do isplate,
-16,93 EUR od 30.9.2015.- g.do isplate.

III. Utvrđuje se da je ništetna i bez pravnog učinka nepoštena ugovorna odredba, članak 2.Ugovora o kreditu broj 216-211/2005 od 10.6.2005. godine, zaključenog između tužitelja i tuženika, u dijelu u kojem je, u članku 2.ugovoreno kako banka odobrava kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 99.500,00 CHF prema srednjem tečaju za devize Hypo Alpe-Adria-Bank d.d., važećem na dan korištenja kredita, članak 3., u dijelu u kojem je ugovoreno kako se kamata zaračunava na kredit u kunskoj protuvrijednosti 99.500,00 CHF, kako je protuvrijednost mjesečnog anuiteta 735,49 CHF, a podmiruje se u kunama obračunatim po srednjem tečaju za CHF Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. za devize na dan dospijeća, odnosno na dan plaćanja, kako je to određeno važećom odlukom o kamatnim stopama banke, u dijelu u kojem se kamata obračunava u CHF, a naplaćuje u kunama po važećem srednjem tečaju za devize Hypo Alpe-Adria Bank d.d., na dan plaćanja, u dijelu u kojem se kamate plaćaju u skladu sastavkom II. Ugovora o kreditu.

IV. Nalaže se tuženiku isplatiti tužitelju u roku od 15 dana novčani iznos od 9.108,95 EUR sa zakonskom zateznom kamatom do 31.prosinca 2007.godine po stopi od 15% godišnje, od 1.siječnja 2008.godine do 31.srpnja 2015.godine po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 1.kolovoza 2015.godine do 31.prosinca 2022.godine po stopi koja se određuje prema prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, te od 1.siječnja 2023.godine do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena do isplate, a koje zatezne kamate teku od dospijeća do isplate, na iznos od:

-1,05 EUR od 31.8.2005. g.do isplate,
-2,12 EUR od 30.9.2005. g.do isplate,
-2,16 EUR od 31.10.2005. g.do isplate,
-3,12 EUR od 30.11.2005. g.do isplate,
-0,04 EUR od 2.1.2006. g.do isplate,
-9,92 EUR od 31.10.2008. g.do isplate,
-0,00 EUR od 2.12.2008. g.do isplate,
-16,39 EUR od 31.12.2008. g.do isplate,
-21,06 EUR od 2.2.2009. g.do isplate,
-23,17 EUR od 16.3.2009. g.do isplate,

-17,35 EUR od 31.3.2009. g.do isplate,
-18,46 EUR od 30.4.2009. g.do isplate,
-9,58 EUR od 1.6.2009. g.do isplate,
-3,03 EUR od 30.6.2009. g.do isplate,
-4,77 EUR od 31.7.2009. g.do isplate,
-8,22 EUR od 31.8.2009. g.do isplate,
-7,92 EUR od 30.9.2009. g.do isplate,
-4,43 EUR od 2.11.2009. g.do isplate,
-10,98 EUR od 30.11.2009. g.do isplate,
-16,23 EUR od 31.12.2009. g.do isplate,
-23,69 EUR od 1.2.2010. g.do isplate,
-21,98 EUR od 1.3.2010. g.do isplate,
-32,11 EUR od 31.3.2010. g.do isplate,
-30,19 EUR od 30.4.2010. g.do isplate,
-33,93 EUR od 31.5.2010. g.do isplate,
-66,35 EUR od 30.6.2010. g.do isplate,
-59,68 EUR od 2.8.2010. g.do isplate,
-80,07 EUR od 31.8.2010. g.do isplate,
-73,03 EUR od 30.9.2010. g.do isplate,
-61,69 EUR od 2.11.2010. g.do isplate,
-85,60 EUR od 30.11.2010. g.do isplate,
-116,02 EUR od 31.12.2010. g.do isplate,
-94,48 EUR od 31.1.2011. g.do isplate,
-102,77 EUR od 28.2.2011. g.do isplate,
-93,15 EUR od 31.3.2011. g.do isplate,
-94,90 EUR od 30.4.2011. g.do isplate,
-135,61 EUR od 31.5.2011. g.do isplate,
-139,57 EUR od 30.6.2011. g.do isplate,
-173,58 EUR od 1.8.2011. g.do isplate,
-156,11 EUR od 31.8.2011. g.do isplate,
-136,99 EUR od 30.9.2011. g.do isplate,
-134,93 EUR od 31.10.2011. g.do isplate,
-133,46 EUR od 30.11.2011. g.do isplate,
-142,58 EUR od 31.12.2011. g.do isplate,
-150,53 EUR od 31.1.2012. g.do isplate,
-151,60 EUR od 29.2.2012. g.do isplate,
-146,10 EUR od 31.3.2012. g.do isplate,
-149,81 EUR od 30.4.2012. g.do isplate,
-152,35 EUR od 31.5.2012. g.do isplate,
-148,08 EUR od 30.6.2012. g.do isplate,
-149,20 EUR od 31.7.2012. g.do isplate,
-146,00 EUR od 31.8.2012. g.do isplate,
-139,17 EUR od 1.10.2012. g.do isplate,
-146,55 EUR od 31.10.2012. g.do isplate,
-150,10 EUR od 30.11.2012. g.do isplate,
-147,51 EUR od 31.12.2012. g.do isplate,
-133,59 EUR od 31.1.2013. g.do isplate,
-145,42 EUR od 28.2.2013. g.do isplate,
-146,45 EUR od 2.4.2013. g.do isplate,
-141,82 EUR od 30.4.2013. g.do isplate,

-127,39 EUR od 31.5.2013. g.do isplate,
-127,02 EUR od 1.7.2013. g.do isplate,
-130,57 EUR od 31.7.2013. g.do isplate,
-136,25 EUR od 31.8.2013. g.do isplate,
-144,11 EUR od 30.9.2013. g.do isplate,
-140,06 EUR od 31.10.2013. g.do isplate,
-142,93 EUR od 30.11.2013. g.do isplate,
-146,19 EUR od 31.12.2013. g.do isplate,
-148,21 EUR od 31.1.2014. g.do isplate,
-152,50 EUR od 28.2.2014. g.do isplate,
-151,09 EUR od 31.3.2014. g.do isplate,
-146,35 EUR od 30.4.2014. g.do isplate,
-144,84 EUR od 31.5.2014. g.do isplate,
-145,52 EUR od 30.6.2014. g.do isplate,
-150,90 EUR od 31.7.2014. g.do isplate,
-155,43 EUR od 1.9.2014. g.do isplate,
-154,49 EUR od 30.9.2014. g.do isplate,
-158,41 EUR od 31.10.2014. g.do isplate,
-161,07 EUR od 1.12.2014. g.do isplate,
-159,50 EUR od 31.12.2014. g.do isplate,
-159,93 EUR od 31.1.2015. g.do isplate,
-159,93 EUR od 28.2.2015. g.do isplate,
-159,93 EUR od 31.3.2015. g.do isplate,
-159,93 EUR od 30.4.2015. g.do isplate,
-159,93 EUR od 1.6.2015. g.do isplate,
-159,93 EUR od 30.6.2015. g.do isplate,
-159,93 EUR od 31.7.2015. g.do isplate,
-159,93 EUR od 31.8.2015. g.do isplate,
-159,93 EUR od 30.9.2015. g.do isplate.

V. Nalaže se tuženiku u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe naknaditi tužitelju parnični trošak u iznosu od 4.628,09 EUR sa zakonskim zateznim kamatama od 29. listopada 2026., do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena.

VI. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja za naknadu parničnog troška u iznosu od 2.721,91 EUR kao neosnovan

Obrazloženje

1.1. Dana 3. lipnja 2019. godine pred ovim sudom zaprimljena je tužba u kojoj se navodi da je tužitelj dana 10. lipnja 2005. godine sa tuženikom kao kreditorom zaključio Ugovor o kreditu broj 216-211/2005 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretnini (dalje u tekstu: Ugovor), temeljem kojeg mu je tuženik stavio na raspolaganje kredit iskazan kao 99.500,00 CHF, isplaćen u protuvrijednosti u kunama prema srednjem tečaju tuženika, da je dana 7. siječnja 2016. godine zaključen Aneks tog ugovora. Tuženik da je u tom, unaprijed formuliranom standardiziranom ugovoru, ugovorio valutnu klauzulu u valuti CHF,

otplatu kredita vezao uz ovu valutu, naveo visinu kamatne stope od 3,99 % godišnje ugovorivši da je ista promjenjiva i to na način da ovisi jedino i isključivo o jednostranoj odluci samog tuženika, bez navođenja egzaktnih, jasnih i provjerljivih parametara na koji način će se ona mijenjati.

1.2. Postupajući na ovakav način, na način da je u ugovor ugradio nepoštenu i ništetnu ugovornu odredbu na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica CHF, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, odnosno odredbu o jednostranoj promjeni kamatnih stopa, a da prije i u vrijeme zaključenja ugovora nije s tužiteljem pojedinačno pregovarao niti utvrdio egzaktne parametre i metodu izračuna parametara koji utječu na promjenu stope ugovorene kamate, tuženik da je suprotno odredbama Zakona o zaštiti potrošača, Zakona o obveznim odnosima, načelu savjesnosti i poštenja, protivno zakonodavstvu Europske unije ugrađenom u ZZP, prouzročio neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, a sve na štetu tužitelja.

1.3. Nadalje, Tužitelj se poziva na sudski postupak kolektivne zaštite interesa potrošača, time i zaštite interesa tužitelja, koji je zbog navedenog protupravnog postupanja tuženika vođen pred Trgovačkim sudom u Zagrebu pod brojem P-1401/12, tužitelj precizno navodi sve odluke koje su donesene u tom postupku kolektivne zaštite interesa potrošača, te presuđenja u pogledu ništetnosti ugovorne odredbe kojom je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica CHF te promjenjive kamatne stope jednostranom odlukom tuženika.

1.4. Tužitelj navodi da nema dokumentaciju i podatke da bi postavio određen tužbeni zahtjev, navodi da podnosi stupnjevitu tužbu, dana 22. rujna 2026. godine zaprimljen je podnesak tužitelja kojim isti postavlja određen tužbeni zahtjev i u pogledu tražene isplate sa određenim tijekom zakonskih zateznih kamata (a sve nakon provedenog osnovnog i dodatnog financijskog – knjigovodstvenog vještačenja), po ovom tužbenom zahtjevu sud je mogao dalje postupati.

2.1. U svom odgovoru na tužbu tuženik navodi da je tužitelj dana 3. lipnja 2019. godine podnio naslovnom sudu tužbu kojom zahtjeva utvrđenje ništetnosti odredbi Ugovora o kreditu broj: 216-211/2005 sklopljenog između tužitelja i tuženika dana 10. lipnja 2005. godine (dalje u tekstu: „Ugovor o kreditu“), koje se odnose na valutnu klauzulu i promjenjivu kamatnu stopu, te isplatu neodređenog iznosa. Tužitelj da je podneskom od 26. rujna 2024. godine uredio tužbeni zahtjev za isplatu na način da traži iznos od 8.800,00 EUR uvećano za zakonske zatezne kamate, kao i naknadu parničnog troška, te ističe da su tužba i tužbeni zahtjev neosnovani u cijelosti.

2.2. Nadalje, Tuženik ističe prigovor zastare utuženog iznosa. Budući da tužitelj potražuje povrat dijela mjesečnih anuiteta, u predmetnom slučaju da se primjenjuje zastarni rok sukladno članku 226. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, 41/08, 125/11 i 78/15) koji navodi da takve tražbine zastarijevaju za tri godine od dospjelosti svakoga pojedinog davanja. Slijedom navedenog, tužitelj da nije ovlašten tražiti povrat naprijed navedenih iznosa jer je u trenutku podnošenja tužbe nastupila zastara sukladno navedenom trogodišnjem zastarnom roku za sve iznose koje tužitelj potražuje u tužbi. Stoga tuženik predlaže odbiti tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti zbog nastupa zastare. Nadalje, Tuženik navodi da se Tužitelj ne može pozivati niti na učinak koji po mišljenju VSRH tužba u kolektivnom sporu

„Potrošač“ ima na tijek i prekid zastare. Temeljem odredbe čl. 215. st. 1. ZOO-a da zastara počinje teći prvog dana poslije dana kad je vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje obveze odnosno u ovom slučaju poslije dana od svake pojedinačne uplate navodno preplaćenih redovnih kamata od strane tužitelja tuženiku, tj. preplate po osnovi valutne klauzule. Nadalje, ni samo podnošenje tzv. kolektivne tužbe „Potrošač“ da ne dovodi do prekida zastare sukladno odredbi čl. 241. ZOO-a s obzirom da u postupku pokrenutom od strane Hrvatskog saveza udruga za zaštitu potrošača „Potrošač“, tužitelj nije bio stranka u postupku, niti se u predmetnom postupku utvrđivala, osiguravala ili ostvarivala tražbina tužitelja. Osim toga niti jedan drugi pozitivni propis Republike Hrvatske da ne navodi da pokretanje kolektivnog spora ili donošenje presude u kolektivnom sporu na bilo kakav način utječe na tijek zastare potraživanja pojedinih potrošača. Tužitelj da pogrešno smatra da bi se na tijek i prekid zastare, te na druga pravna pitanja ili činjenična utvrđenja u ovoj parnici morala primijeniti pravna i činjenična utvrđenja iz parnice „Potrošač“, tuženik svoj stav precizno obrazlaže i elaborira u odgovoru na tužbu.

2.3. Nadalje, Tuženik ističe da je Tužitelj prije podnošenja tužbe pristao na konverziju kredita ugovorenog s tuženikom s valutnom klauzulom u CHF u kredit s valutnom klauzulom u EUR sukladno Zakonu o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine broj 102/15, dalje u tekstu: „ZID ZPK/15“) te sklopio Aneks uz Ugovor o kojim je izvršena konverzija predmetnog kredita u CHF u kredit u EUR (dalje u tekstu: „Aneks“). Tužitelj da tužbom potražuje razliku s osnove promjene tečaja umanjen za iznos koji mu je vraćen prilikom konverzije, što da je suprotno s odredbama zakona i recentnom sudskom praksom Vrhovnog suda.

2.4. Slijedom navedenog, Tuženik ističe kako je tužba u cijelosti neosnovana te da Tužitelj nema pravo zahtijevati razliku po osnovi valutne klauzule po Ugovoru o kreditu. U prilog navedenoj tvrdnji, tuženik se poziva na pravno shvaćanje zauzeto na sjednici Vrhovnog suda Republike Hrvatske o pravnim učincima sporazuma o konverziji održanoj dana 13. i 20. prosinca 2022. godine iz kojeg proizlazi da potrošač koji je sklopio sporazum o konverziji kredita iz članka 19.c stavka 1. točke 6. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“, broj 102/15 – dalje: ZID ZPK), nakon sklapanja tog sporazuma nema pravo na povrat više plaćenih iznosa po osnovi navodno nepoštenih i ništetnih ugovornih odredbi o promjenljivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli, a koji bi predstavljali možebitnu razliku između ukupnog iznosa koji bi mu pripadao po osnovi ništetnosti navedenih odredbi do dana izvršene konverzije i uplaćenog iznosa koji je potrošaču banka uračunala prilikom izračuna konverzije kredita u skladu s člankom 19.c ZID ZPK. Što se tiče instituta stjecanja bez osnove, čak i u slučaju zaključka da su određene odredbe Ugovora o kreditu prije konverzije bile ništetne, pravna osnova da je naknadno stvorena intervencijom zakonodavca – ZID ZPK/15. Tuženik ističe kako konverzija djeluje ex tunc. EUR kredit je zamijenio onaj u CHF, i to u valuti obveze i kamatnoj stopi. Od samog početka tužitelj da je isključivo korisnik EUR kredita. Kako je retroaktivno prestao postojati CHF kredit, da je jasno kako više ne mogu postojati niti bilo kakve tražbine vezane za istu. S obzirom da je odnos po pitanju preplate očito uređen sporazumom stranaka, tužitelj da nema pravo potraživati isplatu od tuženika jer traži ono što je već s tuženikom ugovorio, a u konačnici i dobio Aneksom o konverziji.

2.5. Nadalje, Tuženik pri tome napominje da je posljedično provedenoj konverziji kredita došlo i do umanjenja glavnice, odnosno nakon provedene konverzije manja je glavnica za otplatu kredita s valutnom klauzulom u EUR. Ako bi sud na prijedlog tužitelja, usprkos obrazloženju o neosnovanosti tužbe zbog provedene konverzije temeljem Zakona o potrošačkom kreditiranju odredio financijsko vještačenje na okolnost visine tužbenog zahtjeva, tuženik se tome protivi i opreza radi dostavlja isprave o provedenoj konverziji. U tom slučaju vještak da bi trebao utvrditi je li tuženik za iznos koji tužitelj potražuje tužbom već umanjio obvezu tužitelja po konvertiranom kreditu. Naime, kao što je već obrazloženo, konverzijom je već bitno umanjena obveza tužitelja iz osnovnog ugovora o kreditu.

2.6. Slijedom navedenog, Tuženik ističe kako bi usvajanjem ovakvog tužbenog zahtjeva, kojim se tužitelja stavlja u poziciju kao da je sklopio ugovor o kreditu bez valutne klauzule s fiksnom kamatnom stopom i to onom koja je vrijedila za kredite s valutnom klauzulom u CHF, sud postupio protivno načelu pravičnosti i to osobito naspram svih onih potrošača koji su s bankama sklapali kredite s fiksnom kamatnom stopom, odnosno s valutnom klauzulom u EUR, kao i onih potrošača koji su svoje CHF kredite konvertirali u kredite s valutnom klauzulom u EUR.

2.7. Nadalje, tuženik također predlaže da vještak, u slučaju da sud odredi vještačenje po početnom tečaju, uzme u obzir i iznose koje je tužitelj manje plaćao u razdoblju kada je tečaj bio niži od početnog te ih oduzme od ukupnog zbroja. Tuženik u cijelosti osporava visinu tužbenog zahtjeva, te se protivi provođenju financijsko knjigovodstvenog vještačenja na okolnost utvrđenja visine, budući je Ugovor o kreditu konvertiran te da su sve uplate na temelju glavnice i redovne kamate po CHF Ugovoru o kreditu iskorištene za namirenje EUR kredita sukladno Aneksu kojim je izvršena konverzija kredita.

3.1. Za istaknuti jest da je u ovoj pravnoj stvari bila donesena prvostupanjska presuda pod poslovnim brojem P-3401/2024-23 od 20. veljače 2026. godine, kojom je u cijelosti usvojen tužbeni zahtjev tužitelja (dalje u tekstu: Prvostupanjska presuda), a koja je pak presudom i rješenjem Županijskog suda u Puli – Pola, pod poslovnim brojem Gž-741/2026-2 od 18. svibnja 2026. godine, preinačena u točki V. izreke i u tom dijelu suđeno tako da se odbija tužiteljev tužbeni zahtjev za isplatu iznosa od 3.854,69 eura (razlika glavnice) sa zateznim kamatama od 1. listopada 2015. do isplate, dok je ukinuta u preostalom dijelu (u točkama I., II., III., IV. i VI. izreke) i predmet vraća istome sudu prvoga stupnja na ponovno suđenje, s obrazloženjem da je žalba osnovana – zbog djelomično zbog pogrešne primjene materijalnog prava i pogrešne ocjene isprava u spisu a u preostalom dijelu zbog žalbenog razloga pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja (dalje u tekstu: Drugostupanjska presuda)

3.2. Drugostupanjski sud pritom navodi da se pogrešna primjena materijalnog prava sastoji se u tome što je prvostupanjski sud neosnovano prihvatio tužiteljev zahtjev za isplatu iznosa od 3.854,69 eura kao razliku nedospjele glavnice utvrđene konverzijom i stvarne glavnice, a iz razloga pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja jer da je Tuženik u podnesku od 5. lipnja 2025. na tužbu predložio saslušanje svoje tadašnje zaposlenice Vanje Nekić (ranije Žitko) iz Splita, Hercegovačka 133, na okolnost obavijesti koje je dala tužitelju prilikom pregovaranja radi sklapanja ugovora o kreditu (stranica 242 spisa) te ustrajao kod tog dokaznog

prijedloga a prvostupanjski sud da je neosnovano odbio provesti taj dokaz, što po drugostupanjskim sudu znači da je činjenično stanje ostalo nepotpuno utvrđeno.

3.3. Pritom je drugostupanjski sud dao uputu prvostupanjskom sudu da održi novu glavnu raspravu na kojoj će provesti dokaz saslušanjem svjedokinje Vanje Nekić te pod pretpostavkama iz članka 7. ZPP (prema članku 371. stavku 4. ZPP), da prvostupanjski sud provede i dodatno financijsko vještačenje radi izrade obračuna kojim će biti obuhvaćena i konverzijom priznata preplata u iznosu od 2.568,12 eura (19.617,44 kune) i zatezne kamate obračunate u apsolutnom iznosu do 30. rujna 2015., ali i da vještak pojasni kako je u razdoblju od 1. siječnja 2014. do 30. rujna 2015. došlo do preplate u pogledu redovnih kamata s obzirom na to da je tada vrijedila kamatna stopa od 3,23% godišnje.

4.1. Podneskom od dana 22. rujna 2026. godine, Tuženik je odustao od predloženog dokaza saslušanjem svjedokinje Vanje Nekić (ranije Žitko), njegove djelatnice, te s navedene osnove sud nije mogao ispitivanjem navedene svjedokinje – djelatnice Tuženika koja je s Tužiteljem odradila sve administrativne korake za sklapanje spornog Ugovora, utvrditi da li je Tuženik obavijestio Tužitelja kao potrošača, o sadržaju i značenju pobijanih odredbi Ugovora, te da li je Tužitelj prilikom davanja pristanka za sklapanje Ugovora, bio odgovarajuće informiran o značenju odredi Ugovora.

4.2. U odnosu na nalog drugostupanjskog suda da se provede i dodatno financijsko vještačenje radi izrade obračuna kojim će biti obuhvaćena i konverzijom priznata preplata u iznosu od 2.568,12 eura (19.617,44 kune) i zatezne kamate obračunate u apsolutnom iznosu do 30. rujna 2015., ali i da vještak pojasni kako je u razdoblju od 1. siječnja 2014. do 30. rujna 2015. došlo do preplate u pogledu redovnih kamata s obzirom na to da je tada vrijedila kamatna stopa od 3,23% godišnje, sud je pozvao imenovanu vještakinju Ines Lozić da u odnosu na navedeno, dodatno pojasni nalaz i mišljenje od 16. rujna 2025. godine, što je ista i napravila podneskom od 16. srpnja 2026. godine, o kojem više u točci 28. ovog obrazloženja.

5. Svojim podneskom od dana 22. rujna 2026. godine, nakon provedenog dokaza financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem (osnovnim i dodatnim), tužitelj uređuje svoj tužbeni zahtjev tako da isti glasi kao u izreci ove presude. U odnosu na tzv. negativne razlike ističe prigovor zastare. Navodi da iz dostavljenog vještva proističe osnovanost tužiteljeva tužbenog zahtjeva, pa da je tako tužitelj u razdoblju otplate kredita do dana izračuna konverzije preplatio iznos od 14.395,48 EUR, od kojeg iznosa je tužitelj preplatio na ime promjene kamatne stope iznos od 5.286,53 EUR te je preplatio zbog rasta tečaja iznad tečaja koji je vrijedio prilikom isplate kredita iznos od 9.108,95 EUR.

6. Predmet ovog spora po konačnom postavljenom tužbenom zahtjevu od 22. rujna 2026. godine, predstavlja zahtjev tužitelja na utvrđenje ništetnosti odredbe ugovora o kreditu vezano za valutnu klauzulu u CHF, odredbu o promjenjivoj kamatnoj stopi jednostranom odlukom tuženika, te za isplatu preplaćenih iznosa temeljem tih odredbi.

7. Tuženik nije istakao prigovor radi prebijanja vezano za tzv. negativne razlike i priznate preplate tužitelju u vrijeme konverzije, nije podnio protutužbu spram tužitelja

vezano za ove dvije stavke. Za navesti je i to da je tužitelj bio ovlašten urediti svoj tužbeni zahtjev nakon provedenog dokaza financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem, pa tako i zatražiti tim vještvom utvrđenu razliku glavnice u vrijeme konverzije (a ista je rezultat upravo ništetnih odredbi temeljnog ugovora o kreditu). Dakle, radi se o uređenju i preciziranju tužbenog zahtjeva i sud odlučuje u granicama takvog uređenog i preciziranog zahtjeva u posljednjem tužiteljevom podnesku od 22. rujna 2026. godine.

8. Predmet ovog spora predstavlja zahtjev za utvrđenje ništetnosti odredbi Ugovora o kreditu sa sporazumom o osiguranju prijenosom prava vlasništva zaključenog dana 12.ožujka 2007.godine u dijelu kojim je ugovorena otplata kredita uz korištenje valutne klauzule vezane za CHF i u dijelu promjenjive kamatne stope jednostranom odlukom banke; kao i za isplatu preplaćenih iznosa sa zakonskim zateznim kamatama vezano za ništetne ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli temeljnog ugovora o kreditu.

9. U tijeku postupka izveden je dokaz pregledom Ugovora o kreditu broj 216-211/2005 zaključenog između stranaka dana 10. lipnja 2005. godine (list 5-13 spisa), Aneksa tom ugovoru o kreditu zaključenog dana 7. siječnja 2016. godine (list 22-24 spisa), vještačenjem po stalnom sudskom vještaku za financije i knjigovodstvo dipl.oecc Ines Lozić (list 275 – 319 i 557-560 spisa) te saslušanjem tužitelja u svojstvu parnične stranke (list 460 – 462 spisa).

10. Tužitelj je podneskom od dana 5. listopada 2026. godine, popisao parnični trošak, dok je Tuženik podneskom od dana 5. listopada 2026., predložio sudu da odbije tužbeni zahtjev Tužitelja i obveže istog da Tuženiku naknadi troškove parničnog postupka, bez da je precizirao koji bi sve to bili.

11. Tužbeni zahtjev tužitelj konačno postavljen podneskom od dana 22. rujna 2026. godine je osnovan.

12. Među strankama nije sporno, a to proizlazi i iz priložene dokumentacije, da su dana 10.lipnja 2006.godine tužitelj kao korisnik kredita i tuženik kao kreditor zaključili predmetni Ugovor o kreditu. Nadalje, tužitelju je kao korisniku kredita i dužniku po ovom pravnom poslu na raspolaganje od strane tuženika stavljen iznos kredita od 99.500,00 CHF, kredit je odobren i ugovorena je otplata na 180 mjesečnih anuiteta, kamatna stopa ugovorena je u iznosu od 3,99 % godišnje, kamatna stopa promjenjiva je jednostranom odlukom tuženika. Među strankama je sporno je li odredba ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi nepoštena ugovorna odredba, a što bi je činilo ništetnom, kao i je li odredba o valutnoj klauzuli ništetna, o čemu ovisi osnovanost tužiteljevog zahtjeva za isplatom preplaćenih iznosa vezano za te dvije odredbe, te je li sklapanjem aneksa/dodatka ugovora o kreditu sukladno ZIDZPK prestala obveza tuženika da izvrši povrati iznosa koji tužitelj potražuje u ovom postupku. Sporan je bio i status tužitelja kao potrošača u predmetnom pravnom poslu, a istaknut je i prigovor zastare.

13. Tužitelj u svom iskazu navodi da je u vrijeme zaključenja ugovora o kreditu bio zaposlenik splitskog brodogradilišta, plaću da je primao preko PBZ banke, da je stanovao u stanu na Kmanu, Šibenska 4, u tom stanu da čitavo vrijeme živi i danas, a iznenada da mu se ukazala mogućnost kupnje zemljišta u Kučinama pokraj Splita i

da je mislio da bi bilo dobro tu izgraditi obiteljsku kuću tako da se svi u tu kuću presele, dakle, tužitelj i članovi njegove obitelji. Kuća da je trebala biti izgrađena i korištena jedino u svrhe obiteljskog stanovanja. Navodi da nije bio vlasnik nikakve firme niti obrta, da se raspitivao kod banaka za kredit jer mu je za kupnju zemljišta trebao kredit, navodi da nije bio kreditno sposoban za neku drugu vrstu kredita, da je pristupio u banku – kod tuženika, tada Hypo banka, te da mu je službenik banke kazao da je kreditno sposoban jedino za ovaj kredit vezan za valutu CHF. To da mu je ponuđeno i to da je to mogao prihvatiti kao takvo i da nije puno razmišljao o uvjetima tog kredita i da mu je bilo bitno dobiti kredit, a da nije bilo niti bilo kakve sumnje u javnosti da bi ovo bio u konačnici nepovoljan proizvod. Ni kod javnog bilježnika da nije bilo nekog posebnog razgovora ili pojašnjavanja uvjeta kredita, da je dobio kredit i početna rata da je bila cca 1.700,00 kn mjesečno, kroz vrijeme da je ista narasla na čak 4.000,00 kn. Navodi da, kada se stvorila zakonska mogućnost konverzije kredita, banka da mu je ponudila konverziju i uvjete konverzije koje je mogao prihvatiti ili odbiti, da je pristao na konverziju i kredit da je konvertiran, po istom da mu je smanjena rata, a da se ne sjeća je li mu tada priznata nekakva preplata od strane banke. Navodi da je zbog dobivanja ovog kredita tekući račun trebao prenijeti kod tuženika pa da je to i napravio, a kasnije da mu se, čitavo vrijeme rata skidala sa plaće odnosno mirovine. Kuću u Kučinama da nije dovršio, da je istu prije dvije godine prodao nedovršenu, u tu kuću da nije uselio, predmetni kredit da je otplaćen. Na posebno pitanje zamj. pun. tuženika je li tužitelj pročitao tekst ugovora o kreditu prije potpisivanja, tužitelj navodi da je tekst pročitao letimično, bitne dijelove, a ponavlja da je već iskazao o toj prilici za kupnju zemljišta i potrebi podizanja kredita. Navodi da mu je bilo jasno da je kredit vezan za valutu CHF odnosno tečaj u toj valuti.

14. Za navesti je da su prihvaća iskaz tužitelja kao životan, uvjerljiv i vjerodostojan, iskaz tužitelja u skladu je sa svim izvedenim dokazima tijekom postupka. Temeljem svih izvedenih dokaza, te iskaza tužitelja u svojstvu parnične stranke, sud drži da tužitelj u ovom pravnom poslu svakako ima status potrošača, radi se o namjenskom kreditu za izgradnju kuće za potrebe stanovanja tužitelja i članova njegove obitelji, sud tužitelju poklanja vjeru u potpunosti. Iskaz tužitelja je logičan i uvjerljiv, sud drži da se radilo o potrebi obiteljskog stambenog zbrinjavanja, s obzirom na iznos sredstava odobrenih po kreditu i sve okolnosti slučaja, sud drži da u ovom pravnom poslu tužitelj ima status potrošača i da se nije radilo o kreditu za potrebe poslovanja, a i da se radilo, opet bi tužitelj kao fizička osoba bio u nepovoljnijem položaju od tuženika u ovom pravnom poslu.

15. Prvenstveno je, po pitanju navoda i zahtjeva tužitelja na utvrđenje da su predmetne odredbe ugovora o kreditu ništetne, trebalo zauzeti stav, bez obzira na provedenu konverziju kredita, a do konverzije i po temeljnom ugovoru o kreditu vezano za odredbu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli u CHF, a tek onda odlučiti o efektima konverzije vezano za tužiteljev zahtjev na isplatu. Za navesti je da se treba osvrnuti na presudu Trgovačkog suda u Zagrebu pod brojem P 1401/12 od 4. srpnja 2013. g. kojom je utvrđeno da je i ovaj tuženik u razdoblju od 10. rujna 2003. g. do 31. prosinca 2008. g. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita, tako što je u potrošačkim ugovorima o kreditima koristio nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a koja je ništetna. U navedenom

dijelu citirana presuda je potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda RH broj Pž-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. g., a Vrhovni sud Republike Hrvatske svojom odlukom broj Revt-249/14-2 od 9. travnja 2015. g. odbio je revizije tuženika od 1) do 7) kao neosnovane.

16. Postupak pred Trgovačkim sudom u Zagrebu, koji je pokrenut po tužbi Hrvatskog saveza udruga za zaštitu potrošača-Potrošač protiv sedam banaka, a među kojima je i tuženik, predstavlja kolektivni sudski postupak, a sukladno odredbi čl. 502. c Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 26/1991., 34/1991., 53/1991., 91/1992., 58/1993., 112/1999., 88/2001., 117/2003., 88/2005., 84/2008., 57/2011., 25/2013., 89/2014., 70/2019., 80/2022., 114/2022., 155/2023. i 146/25., dalje u tekstu: ZPP). Prema ovoj odredbi pravomoćna presuda u kolektivnom sudskom postupku obvezuje prvostupanjske sudove koji u pojedinačnim parnicama sude povodom zahtjeva potrošača radi zaštite prava čija je povreda utvrđena u kolektivnom sporu.

17. U odluci Vrhovnog suda RH broj Revt-249/14-2 od 9. travnja 2015. g. između ostaloga je navedeno da nije sporno da su odredbe u ugovorima o kreditu koji su sklapani u spornom razdoblju između banaka, kao trgovaca, i korisnika kredita, kao potrošača, a koje su se odnosile na ugovornu kamatu i promjenjivu kamatnu stopu bile uočljive i jasne, ali nisu bile razumljive, jer je formulacija ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi koja je postojala u ugovorima o kreditu koje su banke sklapale s potrošačima bila takva da su na temelju nje potrošači jedino znali kolika je visina kamatne stope na dan sklapanja ugovora o kreditu, ali ni približno nisu mogli ocijeniti zašto, kako te u kojem smjeru će se tijekom budućeg kreditnog razdoblja kretati kamatna stopa. Stoga buduća kamatna stopa ugovorena kao promjenjiva nije bila određena, a niti odrediva.

18. Konkretno je u odnosu na tuženika u odluci Trgovačkog suda u Zagrebu, a koja je potvrđena u odnosu na dio koji se tiče promjenjive kamatne stope, odlukom Visokog trgovačkog suda RH i Vrhovnog suda RH, već utvrđeno da je, između ostalih, upravo i tuženik postupao suprotno odredbama ZZP-a i suprotno odredbama ZOO-a i to koristeći ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja nije pojedinačno pregovarao i ugovorom utvrdio egzaktne parametre i metodu izračuna tih parametara, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana.

19. Naime, tuženik je i u ovom postupku ponovio svoje navode i tvrdnje iz postupka koji se vodio radi zaštite kolektivnih interesa potrošača pred Trgovačkim sudom u Zagrebu, i to navode da se pojedinačno pregovaralo sa strankama jer su bili valjano i pravovremeno informirani te da se radi o razumljivoj odredbi. U postupku radi zaštite kolektivnih interesa potrošača utvrđeno je, međutim, da službenici tuženih banaka prilikom pregovaranja nisu na valjan i razumljiv način objasnili postupak formiranja kamatne stope odnosno da potrošači nisu raspolagali osnovnim parametrima o kojima ovisi kretanje kamatne stope u budućem razdoblju, da ugovorena kamatna stopa nije bila određena niti odrediva, nije bila razumljiva pa time niti poštena. Također je utvrđeno da je uloga javnog bilježnika u postupku solemnizacije ugovora ocijeniti, ako je to moguće, jesu li ugovorne strane ovlaštene i sposobne poduzeti i sklopiti taj pravni posao, objasniti im smisao tog posla i uvjeriti se o postojanju

njihove prave volje za sklapanje tog pravnog posla, a što su javni bilježnici i učinili. Utvrđeno je i da tijekom postupka solemnizacije ugovora o kreditu, korisnici kredita javnim bilježnicima očito nisu izrazili svoje dvojbe vezano za sadržaj i značaj tih ugovora pa ni sporne odredbe, iz čega je jasno da javni bilježnici nisu imali razloga primijeniti ovlaštenje iz čl. 58. Zakona o javnom bilježništvu (Narodne novine broj 8/93, 29/94, 162/98, 16/07, 75/09 i 120/16).

20. Dakle, kako je već navedeno, sud prihvaća iskaz tužitelja kao uvjerljiv i logičan, u svjetlu svih izvedenih dokaza i navoda, sud drži da tužitelj u ovom pravnom poslu, namjenskom stambenom kreditu za izgradnju obiteljske kuće, tužitelj ima status potrošača, a da se sa tužiteljem kao ni s ostalim klijentima tuženika, prilikom sklapanja Ugovora o kreditu nije posebno pregovaralo o promjenjivoj kamatnoj stopi, niti su se pojašnjavale metode formiranja iste, kao ni posebne okolnosti vezane za tzv.valutnu klauzulu baš u valuti CHF. Prema tome, u ovom postupku tuženik nije iznio nikakve nove činjenice (a odustao je od izvođenja dokaza saslušanjem njegove djelatnice Vanje Nekić, koja je s Tužiteljem odradila sve administrativne korake prilikom sklapanja Ugovora), koje bi u konkretnom slučaju dovele do zaključka da odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi Ugovora nije nepoštena pa time i ništetna.

21. To, nadalje, znači da je odredbu Ugovora o kreditu sklopljenog između stranaka u dijelu kojim je ugovoreno kako je kamatna stopa promjenjiva, a utvrđuje se u skladu s odlukom o kamatnim stopama kreditora, valjalo utvrditi ništetnom, jer je odredba o ugovornoj kamati utvrđena nepoštenom, s obzirom da nije određena odnosno odrediva u smislu odredbe čl. 269. st. 2. i čl. 272. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, 41/08, 125/11 i 78/15, dalje ZOO), pa su, u smislu odredbe 102. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09, 78/12 i 56/13, dalje ZZP), te ugovorne odredbe ništetne te je odlučeno kao u izreci ove presude po pitanju isplate temeljem takvih ugovornih odredbi, a bez obzira na Dodatak ugovoru o kreditu i konverziju.

22. Temeljem čl. 324. ZOO-a, naime, ništetnost neke odredbe ugovora ili nekog dijela odredbe ugovora ne povlači ništetnost ugovora ako on može opstati bez te ništetne odredbe i ako ona nije bila uvjet ugovora ni odlučujuća pobuda zbog koje je ugovor sklopljen. Kako tuženik u postupku nije ni tvrdio da je uvjet i odlučujuća pobuda Ugovora bio dio odredbe kojom je određeno da se korisnik obvezuje platiti banci kamatu po kamatnoj stopi koja je promjenjiva, a utvrđuje se Odlukom o kamatnim stopama kreditora ocjena je suda da Ugovor o kreditu opstaje u preostalom dijelu, odnosno i u dijelu kojim je utvrđena kamatna stopa u visini od 3,99 %, do konverzije. Dakle, ovaj stav i zahtjev tužitelja vezano za utvrđenje ništetnom odredbe Ugovora o kreditu koja se odnosi na promjenjivu kamatnu stopu valjalo je prihvatiti te je valjalo obvezati tuženika da tužitelju vrati sve što je po ovom osnovu od tužitelja više primio, dakle, tužitelj bi imao pravo potraživati neosnovano stečeno po tom Ugovoru u skladu s odredbom čl. 1111. ZOO-a odnosno valjalo bi obvezati tuženika vratiti tužitelju sve što je primio na ime razlike u povećanju kamate iznad početno ugovorene kamatne stope od 3,99 %, a temeljem odredbe čl. 323. st. 1. ZOO-a, jer je ta razlika naplaćena na temelju odredbe Ugovora o kreditu koju je sud utvrdio ništetnom odnosno koju drži ništetnom.

23. Što se tiče odredbe predmetnog Ugovora koja se odnosi na ugovorne odredbe kojima je kao valuta uz koju je vezana glavnica ugovoren švicarski franak (CHF), po

mišljenju ovog suda i ta odredba Ugovora je ništetna i nepoštena, pa je valjalo prihvatiti zahtjev na utvrđenje ništetnosti i kondemnatorni zahtjev na isplatu preplaćenog i temeljem ove odredbe. Tužitelj se pravilno pozvao na stavove i utvrđenja iz presude Visokog trgovačkog suda RH broj Pž-6632/17 od 14. lipnja 2018. g. i odluke Trgovačkog suda u Zagrebu broj P 1401/12 od 4. srpnja 2013. g. jer se radi o nastavku postupka koji je pokrenut po tužbi Hrvatskog saveza udruga za zaštitu potrošača-Potrošač protiv sedam banaka, a među kojima je i tuženik, i koji, kako je već navedeno, predstavlja kolektivni sudski postupak, a sukladno odredbi čl. 502. c ZPP-a. U navedenim je odlukama ocijenjeno da se i kod ugovaranja valutne klauzule vezane uz švicarski franak tuženik nije pridržavao načela savjesnosti i poštenja, da se o ugovornim odredbama kojima se glavnica veže uz valutu švicarski franak nije pojedinačno pregovaralo, da tuženik nije vodio računa o interesima korisnika kredita, pa tako i tužitelja kao potrošača i nije mu dao nužne i osnovne informacije o rizicima ugovaranja valutne klauzule u CHF, što je uzrokovalo znatnu neravnotežu među strankama na štetu korisnika kredita, odnosno tužitelja, da je tuženik, kao financijska ustanova, mogao i po redovnom tijeku stvari morao znati da je u budućem ugovornom razdoblju vraćanja kredita moguće očekivati bitne promjene u kretanju tečaja švicarskog franka, s obzirom na vrijeme sklapanja Ugovora i okolnosti, kako u gospodarstvu RH, tako i globalno, koji će izvjesno utjecati na tečaj CHF prema kuni u budućem razdoblju, da je tuženik takve informacije uskratio korisnicima kredita odnosno tužitelju pri pregovaranju i sklapanju Ugovora, radi čega je korisnik kredita odnosno tužitelj bio onemogućen procijeniti ukupne rizike i ekonomske posljedice koje će za njega proizaći sklapanjem predmetnog Ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u švicarskim francima, vezano za visinu i obujam njegovih obveza i za iznos zaduženja za čitavo vrijeme trajanja Ugovora, da je priroda i specifičnosti valute švicarski franak poznata bankama, ali ne i prosječnom potrošaču koji ne raspolaže stručnim znanjem, a kako ga banke kao profesionalci o tome ni na koji način nisu informirale, potrošač nije i ne može biti svjestan rizika kojeg preuzima.

24. Dakle, i temeljem ništetne odredbe Ugovora o valutnoj klauzuli u valuti švicarski franak, koja je nepoštena, a time i ništetna i bez pravnog učinka, kao i one o promjenjivoj kamatnoj stopi u skladu s jednostranom odlukom tuženika, tužitelj je stekao pravo od tuženika zahtijevati isplatu novčanih iznosa koje je isplatio temeljem ništetnih odredbi kojima je kao valuta uz koju je vezana glavnica ugovoren švicarski franak (CHF). Provedena konverzija nema utjecaja na ovlaštenje suda da utvrdi jesu li ništetne predmetne odredbe iz temeljnog ugovora o kreditu, jer se upravo zahtjev tužitelja za isplatu i temelji na preplati temeljem takvih odredbi prije provedene konverzije i u ovom dijelu konverzija nema učinaka i na to utjecaja. Konverzija i učinak iste nisu se ni bavili ništetnim odredbama o promjenjivoj kamatnoj stopi i ugovaranju valutne klauzule u CHF, tek je vezano za kolektivni spor i presuđenje i utvrđenja iz istog, došlo do situacije da su ove dvije odredbe u takvim ugovorima utvrđene ništetnima, konverzija je provedena vezano za doneseni propis i po konverziji su ugovori sa valutnom klauzulom u CHF konvertirani u ugovore sa klauzulom u EUR, jer se radi o intervenciji države u jako problematičnu situaciju u kojoj se našao veliki broj građana, a upravo zbog ogromne aprecijacije tečaja u CHF u odnosu na kunu. Među strankama i nije bilo sporno da je konverzija provedena sukladno tada važećem pozitivnim propisu, matematički i tehnički, međutim, vezano za zahtjev tužitelja, radi se o potpuno drugoj okolnosti.

25. Potrošači po ugovorima sa valutnom klauzulom u CHF su po odlukama vezano za kolektivnu tužbu, a takvi ugovori su bili po iznosima neznatniji od npr.namjenskih, stambenih kredita i otplaćeni su mahom prije konverzije, namireni i obeštećeni vezano za ništetne odredbe svojih ugovora, promjenjivu kamatnu stopi i valutu CHF. Jedan dio potrošača, kao što je ovdje slučaj sa stambenim kreditom, bio je u tako lošoj situaciji da je pristupio konverziji kada se ostvarila ta zakonska mogućnosti, ali provedena konverzija, vezano za sadržaj iste, zaista ne može dovesti do drugačijeg položaja ovih potrošača u odnosu na one koji su kredite otplatili prije zakonske mogućnosti konverzije ili onih koji nisu konvertirali svoje kredita, odnosno, prema stavu ovog suda, potrošači koji nisu pristupili konverziji odnosno prihvatili izračun konverzije od strane banke-kreditora, ne mogu biti u povoljnijem položaju od potrošača koji su prihvatili zakonsku mogućnost konverzije i pokušali sebi olakšati situaciju, vezano za položaj potrošača. Dakle, sve ono što pripada prvoj skupini potrošača, prema stavu ovog suda, pripada i ovoj drugoj skupini, potrošača koji su pristupili konverziji kredita prema zakonskom propisu i izračunu kreditora, dakle, obeštećenje u punom iznosu do konverzije i upravo onako, kvalitativno i kvantitativno kako je to učinjeno, pravomoćnim presudama sudova, kod prve skupine potrošača. Svakako, nakon provedene konverzije, pretvaranja chf kredita u eurske, kreditori i dalje ostvaruju zaradu i kod ovakvih, stambenih kredita, sa dugotrajnom otplatom, zaista nisu dovedeni u nepovoljniji položaj, nakon konverzije, prema potrošačima, od konverzije pa nadalje, u biti se radi o kreditima sa valutnom klauzulom u chf i zaista je očito da se položaj kreditora nije toliko konverzijom promijenio da to predstavlja očitu neravnotežu položaja potrošača i kreditora. Svakako, to je jasno i iz ovog slučaja, vezano za početnu kamatnu stopu kredita tužitelja od 5,00 %, do kamatne stope koja je utanačena Dodatkom ugovora kod konverzije. Za navesti je i to da su određeni potrošači pristupili konverziji i prihvatili izračun konverzije, konverzija je bila regulirana zakonom i činjenica jest da je konverzija provođena krajem 2015.godine (i početkom 2016.godine), odnosno mnogo prije nego što je valutna klauzula u CHF, koja je uzrokovala tečajne razlike, pravomoćno u kolektivnom sporu utvrđena ništetnom, dakle, potrošači koji su pristupili konverziji zaista nisu imali u vrijeme konverzije mogućnost predvidjeti što će se valutom u CHF po temeljnim ugovorima kasnije događati u smislu pravomoćne odluke suda, oni su konverziji pristupili kao da je ta odredba valjana i kredit sukladno zakonskom propisu konvertirali u eurski kredit, i radi toga takva konverzija nema utjecaja na utvrđenje te odredbe ništetnom i kondemnacioni zahtjev povodom toga. Za ponoviti je da na ništetnost dvije odredbe iz temeljnog ugovora konverzija nema utjecaja, vezano za prava tužitelja temeljem tog utvrđenja i isplatu preplaćenog sa tih osnova do konverzije.

26. Radi utvrđenja visine tužbenog zahtjeva provedeno je financijsko-knjigovodstveno vještačenje (osnovno i dodatno) po vještakinji za knjigovodstvo i financije dipl.oecc Ines Lozić (Centar za vještačenja d.o.o. Split). Sudski vještak u svom pisanom nalazu i mišljenju daje precizno i obrazloženo očitovanje po pitanju sastavnica predmetnog ugovora o kreditu, izračun visine potraživanja po svim stavkama, izračun razlika za vrijeme otplate kredita vezanog uz valutu CHF do izračuna konverzije zbog promjene kamatne stope i tečaja CHF, izračun zateznih kamata na sve pojedinačne iznose preplate do dana izračuna konverzije na dan 30.rujna 2015.godine, očitovanje po pitanju izračuna konverzije, mogućnosti uspostavljanja ekonomske ravnoteže i izračun konverzije.

27. Temeljem opsežno i kvalitetnog nalaza sudski vještak Lozić daje svoje zaključno mišljenje te navodi:

„- Na temelju stanja u spisu i raspoložive dokumentacije vještak daje mišljenje na postavljene zadatke.

Ad 1)
Pod pretpostavkom da se tijekom otplate kredita vezanog uz valutu CHF u razdoblju otplate do dana izračuna konverzije kredita nije mogla mijenjati kamatna stopa ni tečaj:

1. Ukupan iznos preplata, uzevši u obzir rast anuiteta zbog rasta kamatne stope te rast tečaja u odnosu na tečaj koji je vrijedio na dan isplate kredita, u razdoblju otplate kredita do dana izračuna konverzije iznose 14.395,48 EUR, od kojeg iznosa je tužitelj preplatio na ime promjene kamatne stope iznos od 5.286,53 EUR te je preplatio zbog rasta tečaja iznad tečaja koji je vrijedio prilikom isplate kredita iznos od 9.108,95 EUR.

2. Ukupan iznos koji je tužitelj manje platio posljedično na pad tečaja u odnosu na tečaj koji je vrijedio na dan isplate kredita ukupno iznosi 700,00 EUR.

Slijedom navedenog, sveukupan iznos koji je više plaćen (zbroj više i manje plaćenog) za vrijeme otplate kredita, slijedom promjene kamatne stope i tečaja na više i niže u odnosu na tečaj koji je vrijedio prilikom isplate kredita, iznosi 13.695,48 EUR i to:

- Ukupno više plaćenog zbog promjene kamatne stope u razdoblju od početka otplate kredita do dana izračuna konverzije iznosi ukupno 5.286,53 EUR,

- Ukupno više plaćenog između tečaja za valutu CHF primijenjenog kod otplate i tečaja za valutu CHF na dan isplate kredita (iznosi su korigirani za iznos razlike sadržan u razlici obveza koje proizlaze iz promjena kamatnih stopa), uzevši u obzir i rast i pad tečaja u razdoblju od početka otplate kredita do dana izračuna konverzije iznosi ukupno 8.408,95 EUR.

Ad 2)
Zatezne kamate na preplaćene mjesečne iznose, po osnovu promjene kamatne stope i tečaja za otplatu iznad tečaja koji je vrijedio na dan isplate kredita, obračunate do dana izračuna konverzije ukupno iznose 5.791,98 EUR.

Ad 3)
Izračunom konverzije je utvrđena glavnica u iznosu 27.521,59 EUR, što je preračunato iznosilo 210.232,80 kn. Pod pretpostavkom da se tužitelju za vrijeme otplate kredita u CHF nije mogla mijenjati kamatna stopa ni tečaj u odnosu na početni tečaj i ugovorenu kamatnu stopu preostala nedospjela glavnica tužitelja prema početnom otplatnom planu bi na dan 30.09.2015.g. bila manja za 3.854,69 EUR.

Ukoliko Sud zauzme stav da se tužitelju za vrijeme otplate kredita u valuti CHF nije mogla mijenjati kamatna stopa i tečaj, konverzijom i preplatom koju je tuženik priznao po konverziji ne bi došlo do obeštećenja jer je iznos preplate koju je tuženik priznao po konverziji niži od iznosa preplata koje proizlaze iz razlike posljedično na promjenu kamatne stope i tečaja CHF.

Prilikom obračuna konverzije tuženik je uzeo u obzir sve uplate tužitelja te je postupao u skladu s Zakonom o izmjeni i dopuni Zakona o potrošačkom kreditiranju čl.19. c. Aneksom uz Ugovor kojim je provedena konverzija utvrđena je preplata tužitelja na dan 30.09.2015. g. u iznosu 19.617,44 kn. Nadalje, dana 01.04.2016. godine sastavljena je Obavijest o provedenoj konverziji kojom je uključujući i prijelazno razdoblje utvrđen ukupni saldo više plaćenog u iznosu od u iznosu od 23.106,24 kn.

Pod pretpostavkom da Sud zauzme stav da se preplatom priznatom po konverziji umanjuju iznosi preplate (više plaćeno) utvrđeno posljedično na promjenu kamatne stope i tečaja vezanog za valutu CHF, tada bi preostali iznos prethodno utvrđene preplate u odnosu na promjenu kamatne stope i tečaja iznosio 11.322,76 EUR (utvrđena preplata prema točki 1 Nalaza u iznosu od 14.395,48 EUR umanjena za iznos konačnog salda preplate priznate u konverziji, utvrđene na dan 01.04.2016. godine iz dokumenta Obavijest o provedenoj konverziji u iznosu od 3.072,72 EUR).

Vještak napominje da utvrđenja ovog nalaza, iznosi ukupno iskazane preplate, u ovom nalazu u prethodnoj točki, za vrijeme otplate kredita u CHF pod pretpostavkom da se tužitelju nije mogla mijenjati kamatna stopa i tečaj CHF, kao i iznosi utvrđene preostale glavnice za otplatu kredita u EUR kojim je po konverziji utvrđena preplata u uplatama temeljem simuliranog otplatnog plana za EUR, polaze od istih stvarnih uplata tužitelja za podmirenje obveze za anuitete u CHF uplatama u kn, ali su različite pretpostavke tužitelja i tuženika, što predstavlja pravno pitanje u koje vještak ne ulazi.“

28. U Dodatnom vještvu od 16. srpnja 2026. godine, a u odnosu na uputu danu u presudi i rješenji Županijskog suda u Puli – Pola, pod poslovnim brojem Gž-741/2026-2 od 18. svibnja 2026. godine, da prvostupanjski sud provede i dodatno financijsko vještačenje

- radi izrade obračuna kojim će biti obuhvaćena i konverzijom priznata preplata u iznosu od 2.568,12 eura (19.617,44 kune) i zatezne kamate obračunate u apsolutnom iznosu do 30. rujna 2015.,
- i da vještak pojasni kako je u razdoblju od 1. siječnja 2014. do 30. rujna 2015. došlo do preplate u pogledu redovnih kamata s obzirom na to da je tada vrijedila kamatna stopa od 3,23% godišnje.

U odnosu na prvu alineju vještakinja je navela da ne ulazeći u pravna pitanja, daje prikaz razlike između preplate priznate po konverziji i zateznih kamata na preplaćene iznose do dana izračuna konverzije kredita primjenom reda uračunavanja po čl. 171 i čl. 172. ZOO-a (list 560 spisa), te navodi da je konverzijom priznata preplata u iznosu od 19.617,44 kn, što primjenom tečaja na dan 30.09.2015.g. (tečaj 7,638832 kn za 1 EUR) iznosi 2.568,12 EUR, te da sukladno Tabeli 6 inicijalnog Nalaza i mišljenja (stranica 21 osnovnog vještva) da je utvrđeno da su zatezne kamate na preplaćene iznose do dana izračuna konverzije kredita iznosile 5.791,98 EUR, a da u pravno pitanje umanjenja zateznih kamata s preplatom priznatoj po konverziji vještak ne ulazi. Zaključno, vještakinja navodi da je primjenom čl. 171 i 172 ZOO-a, pod pretpostavkom da bi se preplata priznata po konverziji prebijala sa iznosima obračunatih zateznih kamata na svaki preplaćeni anuitet do dana izračuna konverzije, a s obzirom da su obračunate zatezne kamate veće od iznosa priznate preplate, da bi proizašla preostala razlika zatezne kamate u iznosu od 3.223,86 EUR.

U odnosu na drugu alineju vještakinja je navela da svaka promjena kamatne stope se odražava na promjenu ukupnog anuiteta. S obzirom na to da se anuitet sastoji od

glavnice i kamate te se posljedično na promjenu kamatne stope mijenja iznos kamate u anuitetu, iznos glavnice u anuitetu i ukupni iznos anuiteta. Prilikom promjene kamatne stope na više mijenja se cjelokupni anuitet na način da se uvećava iznos kamate za otplatu te umanjuje iznos glavnice (usporava se otplata glavnice) te se posljedično cijeli iznos anuiteta mijenja te je veći u odnosu na ukupni iznos prije promjene kamatne stope. Nadalje, Ugovorom o kreditu da se navodi u čl. 3 da je ugovorena promjenjiva godišnja kamatna stopa u iznosu od 3,99% dekurzivno godišnje, koja se obračunava mjesečno i uključene su u anuitete. Nadalje, vještakinja navodi da je uvidom u dokumentaciju razvidno da je tuženik cijelo vrijeme otplate kredita primjenjivao dekurzivni obračun proporcionalnom metodom. Kod dekurzivnog obračuna da se kamata obračunava na kraju obračunskog razdoblja od početne vrijednosti, odnosno od glavnice s početka obračunskog razdoblja. Nadalje, da je razvidno da je u cijelom razdoblju otplate kredita za obračun kamata korištena engleska metoda. Generalno, u odnosu na metodu obračuna kamate da je važno navesti da u praksi postoje tri metode obračuna kamata i to francuska, njemačka i engleska. Francuska metoda polazi od izračuna da godina ima 360 dana, a broj dana u svakom pojedinom mjesecu se računa prema kalendaru. Njemačka metoda polazi od izračuna da godina ima 360 dana, a broj dana u svakom mjesecu je 30. Engleska metoda polazi od izračuna da godina ima 365 ili 366 dana, a broj dana u svakom pojedinom mjesecu se računa prema kalendaru. Sve tri metode su jednako vrijedne i primjenjive u praksi odnosno niti jedna nije zabranjena. S tim u vezi, vještak je dao izračun anuiteta ugovorenom metodom koju je tuženik i primjenjivao. Daje se izračun za inicijalni anuitet, anuitet kod primjene najviše kamatne stope u razdoblju otplate kredita te izračun za anuitet kod primjene kamatne stope od 3,23% godišnje. Nadalje, vještakinja navodi da je iz prethodno prikazanog tabelarnog prikaza (list 558 i 559 spisa), razvidno da je dobivan isti iznos anuiteta kao što je i primijenjeno u otplati kredita, odnosno na način kako to tuženik iskazuje na svojim službenim dokumentima, a koji iznosi su istovjetni onima koje u svom izračunu daje vještak. Dodatno, da do preplate zbog promjene kamatne stope u razdoblju od siječnja 2014. godine do rujna 2015. godine dolazi iz razloga što je anuitet dospio dana 31.01.2014. godine viši u odnosu na početno ugovoreni anuitet, te kao dodatno pojašnjenje, vještak daje detaljnije prikazan obračun razlike zbog promjene kamatne stope u odnosu na početno ugovorenu kamatnu stopu na anuitetu koji je dospio dana 31.01.2014. godine, te navodi da anuitet koji je dospijevao 31.01.2014.g. je stvarno iznosio 755,45 CHF dok bi po početnom otplatnom planu iznosio 735,45 CHF. Razlika u visini anuiteta u CHF da je isključivo posljedica promjene kamatne stope, dakle zbog promjene kamatne stope da je anuitet bio veći za 19,96 CHF, a razlika u iznosu od 19,96 CHF primjenom srednjeg tečaja kreditora važećem na dan plaćanja u kunskoj protuvrijednosti iznosi 125,15 kn (1 CHF za 6,26991 HRK), što primjenom fiksnog tečaja konverzije HRK u EUR (1 EUR za 7,53450 HRK) daje iznos od 16,61 EUR, a koji je istovjetan iznosu koji je vještak iskazao u osnovnom Nalazu, te pritom daje tabelarni prikaz prethodno navedenog.

29. Za navesti je da je sud prihvatio vještvo sudskog vještaka Lozić kao stručno, logično i uvjerljivo, vještak je kvalitetno odgovorila na zadatak vještačenja, vještvo je odgovorilo na sva potrebna pitanja i nije bilo mjesta nikakvim posebnim razjašnjenjima niti eventualno dopuni vještva. Dakle, vještvo sudskog vještaka Lozić sud je prihvatio u potpunosti kod presuđenja.

30. Što se tiče istaknutog prigovora zastare, to je pravno pitanje kao posebno važno za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni, a imajući na umu izuzetno veliki broj individualnih parničnih postupaka koji se u RH vode o zahtjevima za restituciju onog dijela novčane tražbine kojeg su po ugovorima o potrošačkim kreditima isplaćene bankama na temelju nepoštenih ugovornih odredbi

vezano za jednostranu i netransparentnu promjenjivost redovne stope ugovorene kamate o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, razmatrao Vrhovni sud RH u odluci Rev-2245/17 od 20. ožujka 2018. g. te je zauzeto slijedeće pravno mišljenje:

- pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju odredbe čl. 241. ZOO-a te zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe (za zaštitu kolektivnih interesa potrošača).

31. Prilikom donošenja takvog shvaćanja posebno se imalo na umu postojanje znatnih teškoća prilikom ostvarivanja restitucijskih zahtjeva iz ništetnih ugovora zbog toga što takvi zahtjevi zastarijevaju u relativno kratkom zastarnom roku od pet godina, neovisno o tome što se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi (čl. 328. ZOO-a). Dakle, u nedostatku posebnih zakonskih odredbi koje bi izričito uređivale prekid zastare zbog pokretanja postupka radi zaštite kolektivnih interesa i prava, a vodeći računa i o tome da potrošači mogu ostvariti djelotvornu pravnu zaštitu bez obzira na kratak restitucijski rok iz ništetnih ugovora i bez obzira na to što je odredbom čl. 140. ZZP-a propisano da pokretanje ili vođenje postupka radi zaštite kolektivnih interesa potrošača ne sprječava potrošača da protiv trgovca pokrene pojedinačni postupak radi zaštite svojih povrijeđenih subjektivnih prava, Vrhovni sud RH donio je zaključak da je vođenjem kolektivnog spora došlo do prekida zastare u smislu odredbe čl. 241. ZOO-a jer u protivnom vođenje postupka kolektivne zaštite u opisanim okolnostima ne bi imalo smisla. Sud je imao na umu i sadržaj odredbe čl. 502. c ZPP-a o proširenju subjektivnih granica pravomoćnosti presude jer se prema ovoj odredbi fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom su prihvaćeni zahtjevi iz tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava te je u takvom slučaju sud vezan za ta utvrđenja.

32. Kako je u navedenoj odluci Vrhovnog suda RH bila riječ o postupku radi zaštite kolektivnih interesa potrošača koji se vodio pred Trgovačkim sudom u Zagrebu pod poslovnim brojem P 1401/12, kao što je to slučaj i u ovoj pravnoj stvari, utvrđenje Vrhovnog suda RH da je u tom predmetu odluka u povodu tužbe radi zaštite kolektivnih interesa postala pravomoćna 13. lipnja 2014. g. (a u odnosu na nepoštene odredbe o ugovaranju valutne klauzule u valuti CHF 14. lipnja 2018. g.), to je jasno da je prigovor zastare (jer je tužba podnesena 3.lipnja 2019.godine), prigovor zastare neosnovan je u odnosu na zahtjeve tužitelja za isplatu svih zatraženih iznosa. U ovom slučaju primjenjuje se petogodišnji zastarni rok iz odredbe čl. 225. ZOO-a, pa prigovor zastare nije osnovan. Dakle, sud prihvaćajući vještvo vještaka Lozić po pitanju preplate s naslova ništetne odredbe o valutnoj klauzuli u CHF, sud drži da valja obvezati tuženika da tužitelju isplati ukupan iznos preplate od 9.108,95 EUR sa zakonskim zateznim kamatama. Za ponoviti je da se radi o ugovornoj odredbi o kojoj se nije posebno pregovaralo, istu sud smatra nepoštenom jer suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača, a provedenom konverzijom po izračunu konverzije se ovo nije otklonilo, tužitelj nije obeštećen u ovom dijelu i valjalo mu je dosuditi upravo zatraženi iznos s naslova preplate vezano za ovu navedenu odnosu, do provedene konverzije. Sud je tužitelju dosudio i preplatu s naslova ništetnih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi jednostranom odlukom tuženika u iznosu od 5.286,53 EUR sa zakonskim zateznim kamatama.

33. Na dosuđene iznos ove dosuđene glavnice tužitelj je zatražio isplatu zatezne kamate koja teče na svaki pojedini iznos preplate od plaćanja tih iznosa do isplate, odnosno stjecanja preplaćenog na strani tuženika, prema odredbi čl. 1115. ZOO-a kad se vraća ono što je stečeno bez osnove moraju se vratiti plodovi i platiti zatezna kamata, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva, tužitelju bi kamate pripadale od dana stjecanja preplate, dospijeća tih iznosa, dakle, zahtjev tužitelja je i ovom dijelu osnovan, pa mu je valjalo dosuditi kamate onako kako ih je isti zatražio, a sve i temeljem odredbe čl.29. ZOO-a.

34. Dakle, za navesti je da tužitelju konverzijom predmetnog kredita iz onog sa valutnom klauzulom u CHF u kredit sa valutnom klauzulom u EUR obeštećenje u punom opsegu, onako kako to pripada tužitelju kao potrošaču, nije provedeno, naime, tek nakon provedene konverzije tužitelj je doveden u ravnopravan položaj sa tuženikom, što prije nije bio slučaj i tuženik je zaista prema stavu ovog suda u obvezi platiti tužitelju, do konverzije, po zahtjevu tužitelja, preplaćene iznose na ime ništetnih odredbi temeljnog ugovora o kreditu valutne klauzule u CHF, sukladno presuđenjima iz kolektivnog spora, kao da konverzije po tom pravnom pitanju nije ni bilo, to obeštećenje treba biti, do konverzije istovjetno onom kakvo su ostvarili pravomoćnim presudama potrošači koji svoje kredite nisu konvertirali, a prilikom dosuđenja preplaćenih iznosa njima se polazilo, sukladno sudskoj praksi i pravomoćnim presuđenjima, pravo od početne kamatne stope iz ugovora o kreditu i početnom tečaju CHF iz tog ugovora, pa tako i ovdje treba biti slučaj. Dakle, na ovo pravo tužitelja po predmetnoj odredbi iz temeljnog ugovora, konverzija nema utjecaja.

35.1. Efekti konverzije su postignuti za period nakon konverzije, u ovom slučaju tuženik jest tužitelju prilikom konverzije odnosno zaključenja Dodatka ugovoru o kreditu, priznao više plaćeni iznos od ukupno 2.568,12 EUR, kako to pravilno navodi vještak Ines Lozić u svom nalazu i mišljenju. Međutim, za ovaj iznos koji je tuženik očito tužitelju vraćao u obrocima nakon konverzije, tuženik nije izjavio prigovor radi prebijanja (niti je podnio protutužbu), pa o prigovoru radi prebijanja, koji je vezan za tužiteljev zahtjev za isplatu preplaćenih iznosa, nije trebalo niti odlučiti. Da je tuženik izjavio prigovor radi prebijanja za ovaj iznos priznate preplate u vrijeme konverzije (a nije), sud bi utvrdio postojanje potraživanja tuženika u tom iznosu i vezano za dosuđenje tužitelju bi naložio prebijanje ukupnog iznosa koji na ime glavnice i kamata pripada tužitelju, sa tim iznosom. Ovako, o tome nije trebalo odlučiti izrekom ove presude, a nije sud niti umanjio dosuđene iznose tužitelju, jer presuda u ovom dijelu nije pravomoćna. Naime, tužitelju je dosuđena glavnice sa zakonskim zateznim kamatama, nepravomoćno, presuda u tom dijelu nije pravomoćna, a izvršenjem iste, ukoliko postane pravomoćna, tek će u budućnosti biti poznat ukupan iznos koji tuženik treba isplatiti tužitelju. Vezano za pravilo o redoslijedu ispunjenja (troškovi, pa kamate, pa glavnica), u ovom slučaju sud nije mogao samostalno umanjivati dosuđenu glavnicu tužitelju po najstarijim obrocima preplate do iscrpljenja iznosa priznate preplate u vrijeme konverzije, jer je to suprotno ovom pravilu. Svakako, tuženik može spram tužitelj postaviti bilo koji zahtjev, u posebnom postupku, ukoliko to tuženik smatra opravdanim i osnovanim. Tužitelj jest djelomično obeštećen ovom priznatom preplatom, koju sud drži utvrđenim, ali tuženik nije istaknuo prigovor radi prebijanja, nije podnio protutužbu, a sud nije mogao samostalno ovaj priznati iznos odbijati od dosuđenih iznosa glavnice preplate vezano za pravilo o redoslijedu ispunjenja potraživanja.

35.2. S obzirom na stav drugostupanjskog suda, sadržan u točci 10.1. i 11. obrazloženja Drugostupanjske presude, a imajući u vidu da je Tuženik odustao od izvođenja dokaza saslušanjem Vanje Nekić (ranije Žitko) iz Splita, Hercegovačka 133, na okolnost

obavijesti koje je navodno dala Tužitelju prilikom pregovaranja radi sklapanja ugovora o kreditu, te da je imenovana vještakinja u dodatnom vještvu (točka 28.) obrazložila i konverzijom priznatu preplata u iznosu od 2.568,12 eura (19.617,44 kune) i zatezne kamate obračunate u apsolutnom iznosu do 30. rujna 2015., ali i pojasnila kako je u razdoblju od 1. siječnja 2014. do 30. rujna 2015. došlo do preplate u pogledu redovnih kamata s obzirom na to da je tada vrijedila kamatna stopa od 3,23% godišnje, te da je u cijelosti ostala pri svom osnovnom vještvu, a imajući u vidu i zauzeti pravni stav i izdvojeno mišljenje suca Vrhovnog suda Republike Hrvatske Jadranka Juga, detaljno opisane u točci 37. ovog obrazloženja, a povodom revizijske odluke navedenog suda pod poslovnim brojem Rev-457/2025-21 od 27. svibnja 2026. godine, ovaj sud je stava da je u ovoj pravnoj stvari nakon dane upute iz Drugostupanjske presude, činjenično stanje pravilno i potpuno utvrđeno, odnosno da činjenični supstrat u ovoj pravnoj stvari povezan s naprijed navedenim materijalno pravnim normama i pravnim stavom ovog suda, čini osnovanim tužbeni zahtjev Tužitelja, te je ovaj sud nakon ovako provedenog dokaznog postupka, iznimno uvažavajući i cijeneći pravni stav Drugostupanjskog suda, ipak ponovno ostao pri stavu kao u Prvostupanjskoj presudi.

36. Nadalje, sudski vještak izračunao je i tzv. negativne razlike, za slučaj drugačijeg stava drugostupanjskog suda, radi načela ekonomičnosti postupka, a ovaj sud ih ne prihvaća kod presuđenja, za navesti je da ponovno u tom dijelu tuženik nije uopće, a kamoli na vrijeme, u ovom postupku postavio protutužbeni zahtjev, nije izjavio prigovor radi prebijanja, ne radi se uopće o razlikama za iste mjesece, jer se tzv.pozitivne razlike i tzv.negativne razlike uzajamno u mjesecu isključuju, nije moguće da u istom mjesecu postoje obje vrste razlika, kako sud raspravlja i odlučuje u granicama postavljenog zahtjeva, vezano i za iznos i za mjesece preplate po zahtjevu, a takvog zahtjeva tuženika na ime negativnih razlika nema i nije postavljen, to od mjesečnih iznosa u kojima postoji pretplata tužitelja spram tuženika, zaista ne treba odbijati negativne razlike, bez zahtjeva tuženika i za mjesece za koje tužbeni zahtjev uopće nije postavljen. Tuženik u ovom pravnom poslu nema status potrošača, treba se osvrnuti i na odredbu čl. 323.ZOO-a, upravo je tuženik ugovaratelj koji je u odnosu na tužitelja kriv za nametanje nepoštenih i ništetnih ugovornih odredbi, bitno je da tuženik nema status potrošača i sam tuženik čitavo vrijeme drži da se radi o poštenim i valjanim ugovornim odredbama, nikako ništetnima, pa tuženik i ne može sa uspjehom tražiti da tužitelj bilo što njemu vrati (negativne razlike) temeljem ugovornih odredbi koje tuženik za sebe drži poštenima i valjanim. Jedini pravni osnov koji bi tuženik imao istaknuti vezano za zahtjev da mu tužitelj vrati primljeno na ime negativnih razlika bila bi ništetnost odredbi, što tuženik nikako ne navodi i ne tvrdi niti ističe taj osnov, predmetne ugovorne odredbe za tuženika predstavljaju valjane odredbe, a po pitanju prava na tuženika se i ne primjenjuju rezultati kolektivne tužbe. Dakle, nema pravo s ovog osnova bilo što tražiti od tužitelja kao potrošača, nema pravo tražiti isplatu ovih negativnih razlika sa kamatama, nije trebalo ni tzv. pozitivne razlike umanjiti kod dosuđenja tužitelju za ove tzv.negativne razlike.

37.1. Zaključno, u pogledu problematike „Švicarskog franka“ za istaknuti jest i presudu Vrhovnog suda Republike Hrvatske, donesenu pod poslovnim brojem Rev-457/2025-21 od 27. svibnja 2026. godine (dalje u tekstu: Revizija), kojom je dan odgovor na revizijsko pitanje koje glasi: „Ima li potrošač korisnik kredita koji je na temelju Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine", broj 102/15 – dalje: ZID ZPK/15) ugovaranjem Aneksa ugovoru konvertirao kredit ugovoren s valutnom klauzulom u švicarskom franku i promjenjivom kamatnom stopom u kredit s valutnom klauzulom u EUR pravo na utvrđenje i isplatu iznosa preplaćenih na temelju ništetnih ugovornih odredaba iz temeljnog ugovora o kreditu s ništetnom promjenjivom kamatnom stopom i ništetnom

valutnom klauzulom CHF, ako konverzijom vjerovnik nije vratio sve neosnovane stečene koristi koje je stekao primjenom ništetnih ugovornih odredaba iz temeljnog ugovora?", a koji odgovor jest glasio da "Potrošač korisnik kredita koji je na temelju ZID ZPK/15 ugovaranjem Aneksa Ugovoru o kreditu konvertirao kredit ugovoren s valutnom klauzulom u švicarskom franku i promjenjivom kamatnom stopom u kredit s valutnom klauzulom u EUR nema pravo na utvrđenje i isplatu iznosa preplaćenih na temelju ništetnih ugovornih odredaba iz temeljnog ugovora o kreditu s ništetnom promjenjivom kamatnom stopom i ništetnom valutnom klauzulom u CHF, ali ima pravo na zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu za razdoblje od dana sklapanja temeljnog ugovora kreditu pa do utvrđenog dana prestanka obveze izvršene konverzijom kredita (30. rujna 2015.) i to u punom iznosu bez oduzimanja od preplate u konverziji.".

37.2. Navedeno pravno pitanje jest bilo i predmetom i ovog parničnog postupka, međutim ovaj sud je zauzeo suprotan stav u odnosu na Reviziju, a što je razvidno iz točke I. izreke ove presude i obrazloženja, te se u cijelosti priklonio izdvojenom mišljenju suca izvjestitelja i člana vijeća dr.sc. Jadranka Juga (dalje u tekstu: Izdvojeno mišljenje) u odnosu na Reviziju.

37.3. Naime, u Izdvojenom mišljenju, sudac VSRH, dr.sc. Jadranko Jug je u bitnome u odnosu na revizijsko pitanje i odgovor na isto (sadržano u točci 30.11. ovog obrazloženja) zauzeo pravni stav da stupanjem na snagu ZID ZPK/15, kao i potpisivanjem Aneksa ugovoru o kreditu ni na koji način nisu stavljene izvan snage odluke sudova u kolektivnom sporu na kojima se temelje osnove tužbenih zahtjeva za isplatu razlike temeljem dobivene pretplate konverzijom i one koja bi pripadala korisniku kredita temeljem posljedica ništetnosti odredbi osnovnog ugovora, sve obzirom da su iste odluke obvezujuće i za sud u svakom pojedinačnom postupku restitucije, te da svi pravni učinci osnovnog ugovora do dana potpisivanja Aneksa ugovoru o kreditu ostaju na snazi, a time i odluke sudova u kolektivnom sporu, kojima su učinci osnovnog ugovora ograničeni na način da je utvrđena ništetnost odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli. Slijedom navedenog, da je jasno da korisnici kredita i banke, sklapanjem Aneksa nisu željeli izvršiti novaciju ugovornog odnosa ili konvalidaciju ništetnih odredbi (što nije niti moguće), već su, sukladno zakonskim smjernicama i obvezi na strani tuženika, uz dobrovoljni pristanak korisnika kredita obzirom na okolnosti, za ubuduće utvrdili prava i obveze, pri čemu su retroaktivno regulirali pretplatu kao da je osnovni ugovor bio vezan za EUR, a čime nisu, niti su mogli, regulirati prava korisnika kredita u CHF temeljem ništetnih odredbi osnovnog ugovora za razdoblje do konverzije. Nadalje, da niti same odredbe ZID ZPK/15 ne daju za pravo pravnom shvaćanju da nakon konverzije ne postoji više pravo potrošača na punu restituciju zbog nepoštenih ugovornih odredbi osnovnog ugovora, a također niti na jednom mjestu ne upućuju da je zakonodavac donošenjem tog propisa imao u vidu da banke i potrošači sklapanjem Aneksa ugovoru o kreditu uređuju pitanje ništetnosti ugovornih odredbi, te da je potrebno napomenuti da čak i da je zakonodavac propisao (a nije) da nakon sklapanja Aneksa ugovoru o kreditu korisnik kredita nema pravo na bilo kakva potraživanja temeljem nepoštenih/ništetnih odredbi osnovnog ugovora, da bi isto trebalo zanemariti jer bi bilo u suprotnosti s pravom EU i praksom Suda EU (presude C-118/17, Dunai c/a Erste bank Hungary, C-452/18, XZ c/a Ibercaja Banco SA i C-567/20) koji je jasno izrazio stajalište da se zakonom ne može isključiti pravo potrošača na potpunu

restituciju temeljem nepoštenih ugovornih odredbi, te da se iz istih razloga korisnicima kredita ne može stavljati na teret da su dobrovoljno pristali sklopiti Aneks ugovoru jer se oni svog prava na potpunu restituciju temeljem ništetnih odredbi osnovnog ugovora nisu odrekli. Zaključno, da Potrošač bez obzira na izvršenu konverziju kredita u valutu EUR i učinke takve konverzije, ima pravo potraživati iznose koje je banka stekla bez osnove zbog primjene ništetnih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli u CHF, a koji su utvrđeni kao razlika plaćenog u odnosu na ono što je trebalo platiti po početno ugovorenoj kamatnoj stopi i početnom ugovorenom tečaju kune u odnosu na CHF (pravo na glavnicu i zatezne kamate), a sve umanjeno za preplatu priznatu i obračunatu u konverziji.

38. Radi svega navedenog odlučeno je kao u izreci ove presude.

39.1. Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi čl. 154. st.1. i čl. 155. ZPP-a, te na odredbama Tarifnog broja 7., 8. i 9., Tarife o nagrada i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne Novine“ br. 138/2023, dalje u tekstu: Tarifa)

39.2. Sud je obistinio Tužitelju trošak:

- sastav tužbe od 3. lipnja 2019., od 250 bodova (Tbr. 7/1 Tarife),
- sastav podneska od 13. lipnja 2023., 27. rujna 2024., 10. studenoga 2025. i 22. rujna 2026., od po 125 bodova (Tbr. 8/3 Tarife obrazloženi podnesak izvan Tbr. 8/1 Tarife, samo uređenje tužbenog zahtjeva), ukupno 500 bodova
- zastupanja na ročištima održanim dana 11. lipnja 2025. i 26. studenoga 2025., od po 250 bodova za svako ročište (Tbr. 9/1 Tarife), ukupno 500 bodova
- zastupanja na ročištima od 24. lipnja 2026. i 6. listopada 2026., od po 125 bodova (Tbr. 9/2 Tarife), ukupno 250 bodova
-

čiji zbroj daje zbroj od 1500 bodova, a što uz vrijednost boda od 2,00 EUR daje ukupan iznos od 3.000,00 EUR, a na ovaj iznos je dodan PDV od 25% u iznosu od 750,00 EUR, što ukupno iznosi 3.750,00 EUR

39.3. Tužitelju je priznat trošak vještačenja (osnovnog i dodatnog) izvršenog od strane Centar za vještačenja d.o.o., u iznosu od 825,00€.

39.4. Tužiteljici je valjalo priznati trošak pristojbe tužbe u iznosu od 53,09€, jer je isti plaćen (400,00 kn po fiksnom tečaju konverzije koji iznosi 7,53450 HRK za 1,00 EUR, a koji je utvrdilo Vijeće Europske unije).

39.5. Iznosi iz točke 39.2, 39.3. i 39.4. ovog obrazloženja, zbrojeni daju iznos od 4.628,09 EUR koliko je konačno na ime ukupnog troška postupka Tužena obvezna isplatiti Tužiteljici zajedno sa zakonskim zateznim kamatama od presuđenja do isplate.

39.6. Temeljem odredbe čl.11. Zakona o sudskim pristojbama (NN 118/18 i 51/23), Tužiteljica je oslobođen plaćanja sudskih pristojbi po tom propisu, jer se radi o postupku pokrenutom na temelju pravomoćne sudske presude za zaštitu kolektivnih

interesa, to je ovdje slučaj, Tužiteljica ima status potrošača i ovo je takva vrsta spora, pa trošak pristojbe presude neće ni imati, pa Tužiteljici trošak pristojbe presude nije niti priznat a nije ga ni tražila.

39.7. Podneskom od 5. listopada 2026., Tužitelj je zatražio da mu se obistini parnični trošak u sveukupnom iznosu od 7.350,00 EUR, no s obzirom na naprijed navedene, u točci 39. ovog obrazloženja, valjalo mu je dosuditi parnični trošak u iznosu od 4.628,09 EUR, a u preostalom dijelu od 2.721,91 EUR, njegov zahtjev odbiti kao neosnovan.

U Splitu, 29. listopada 2026.

SUDAC

KREŠIMIR MEIĆ

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu u roku od 15 dana od dana dostave iste. Žalba se podnosi nadležnom županijskom sudu, a putem ovog suda u tri primjerka.
Stranci koja je pristupila na ročište na kojem se presuda objavljuje i stranci koja je uredno obaviještena o tom ročištu, a na isto nije pristupila, smatra se da je dostava presude obavljena onog dana kad je održano ročište na kojem se presuda objavljuje. Stranci koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje smatra se da je dostava presude obavljena danom zaprimanja pisanog otpravka iste.

DNA:
- pun. tužitelja
- pun. tuženika
- u spis

Broj zapisa: **9-3088f-57785**

Kontrolni broj: **0ae68-78286-b88db**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Splitu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.